

КАР'ЄРА ВОЛОДИМИРА З., ЯКУ ЩЕ МОЖНА СПИНИТИ

Відколи у нашому викривленому і пожмаканому політичному просторі нарешті означилася нова і поки що не цілком виразно персоналізована істота під ніком Штаб Зеленського, з'явився значно більше ясності. За це істоті ШЗ слід щиро подякувати. У будь-якому разі, особисто я дуже вдячний їй за, наприклад, оцю заяву, в якій, попри нехлюйне користування висловом «виносити за дужки», доволі чітко прорізався сенс другого туру і мого в ньому голосування.

Тепер, після епохального *винесення за дужки*, стало ясніше ясного: проект Зе є нічим іншим, як софт-версією старої Партії регіонів. Гард-версія в особі Бойка після візиту його до Москви отримала реальні шанси на другий тур, і якби не розкольництво Вілкула, то нині стояв би перед нами той «вибір», про який я з деяким жахом і не без огиди писав минулого тижня, – між Зеленським та Бойком. Тобто, як тепер бачимо, між двома версіями старої Партії регіонів. Між двома її, можна сказати, крилами (якщо до такої потвори взагалі хоч якісь крила ліпляться): умовно молодшим і умовно старшим.

Але гард-версія тимчасово відпала, й залишається софт. Іншими словами, свій реванш риги беруть «не мьтгем, так катаньем». Я вжив би тут і наше українське – тихою сапою. Тихий реванш старих політичних профі під прикриттям «аполітичного» коміка-новачка.

Особа, вуста якої від імені Штабу Зеленського так виразно проартикулювали згадане «винесення за дужки» віри, мови та історії, цілком тягне на софт-версію незабутнього Табачника. В одній з учорашніх теледискусій зненацька промайнула інформація (як на мене, недостатньо наголошена) про його недавнє політичне минуле: Дмитро Разумков, виявляється, був одним із лідерів *молодіжного крила* Партії регіонів і належить до середовища небезвідомого регіонала Хомутильника.

Що ж, усі ниточки в тих, у кого й були, і тягнуться від них куди слід. Умовний Табачник плюс безумовний Хомутильник плюс Штаб Зеленського дорівнює вчорашні. Тоб-

то передмайданні. Тобто ті, кого від влади в Україні посунула Небесна сотня. Нагадаю: ціною своїх життів. Але от вони повертаються – в дещо пом'якшеній і навіть забавній формі кар'єрного коміка. І все ж – вірні собі й незмінні у векторі. Бо риги – це слуги, і ригів колишніх не буває. Навіть якщо відтепер вони «слуги народу».

Про це можуть не знати наші озброєні гаджетами неовиборці, наші рідні «гості з майбутнього», які, кажуть, так масово прийшли на виборчі дільниці, аби підтримати «нове й нічим не заплямоване» обличчя. Тато й мама про Небесну сотню, очевидно, не розповідали, а що розповіли, те забулося. Але, можливо, ще не пізно з ними про це поговорити? І раз уже весь їхній світ помістився в гаджеті, то з нього ж їм і показати, як воно все було? Може, знайдуться ще кадри з кривавими місивами тієї зими? Дикі у своїй непояснимій жорстокості звірячі розгони? Побиття беззахисних перехожих киями й ногами? Жбурляння в бік мирного натовпу світлошумових гранат і газові атаки? Роздягання догола на тріскучому холоді захоплених у полон демонстрантів і проганяння їх крізь беркутівські лави? Поливання напівгоголенних чоловіків – на тому ж холоді – з крижаних водометів? Тіла перших застрелених протестувальників? Утрачені назавжди очі, кисті рук, ступні?

Можливо, ще є сенс пояснити всім, хто забув чи не знає, що все це не постановка, не сторіз, не комп'ютерна гра, не приколи і навіть, на жаль, не страшний сон? Що це сама дійсність – наша, не чиясь. І вона ще так близько від нас. І ми так радісно крокуємо до її повторення. В якому, до речі, софт-версії вже не передбачено.

Зате є софт-регіональний проект перехоплення влади. Поки що, до 21 квітня, він в овечій шкурі. Виносять за дужки віру, мову, історію «до закінчення війни» (слід розуміти, вже скорого?) Гнучко не заперечують щодо ЄС і НАТО – от тільки чомусь «через референдуми». З якого дива ті референдуми, коли все вже є в Конституції? А з такого дива, що це затягування, замилювання, заморочування. Така собі тактика, старенька й випробувана. Їхні папєреднікі – якщо хто забув або просто неовиборець – так само ж нам якоюсь євроінтеграцією голови морочили, й досить довго – аж поки перед Путином не здулися. То чому б і спадкоємцям не повторити? У них же й приказка улюблена є про *можем повторить*.

Тож я дякую Штабу Зеленського з усіма його винесеннями за дужки – мови, історії, а відтак і самої України. Завдяки цій нехитрій арифметичній дії з дужками я тепер маю особисту мотивацію, з якою наближаюся до згаданої квітневої дати: СтопКомік.

Недарма ж, поки я писав, на моєму улюбленому радіо звучало «They Can't If You Don't Let Them».

Вони не зможуть, якщо ви їм не дасте.

Юрій АНДРУХОВИЧ

<https://zbruc.eu/>

